

Н. Осиповъ.

Дамка

Далечъ на северъ, въ полярната тундра, живѣха четиридесетъ и седемъ души. Покрай работата, за която бѣха изпратени, нѣкои отъ тѣхъ се грижеха и за домакинството. Групата работници имаше нѣколко крави, два коня и шейна, въ която впрѣгаха петнадесетъ кучета. Едно отъ тѣзи кучета бѣ Дамка.

Дамка бѣше обикновено полярно куче, съ кжса опашка, извита и рунтава, и съ умни, продълговати очи. Тя бѣше много чувствителна и извънредно горда. Дамка не се подмазваше никому, но ако нѣкой се заиграваше съ нея, тя дълго време не се отдѣляше отъ него, като го погледваше мило въ очитѣ и тѣтрѣше опашка: признакъ, че е доволна и благодарна.

Дамка се сприятели съ единъ отъ хората на експедицията, Елеазаръ, който бѣше голѣмъ добрякъ; другаритѣ му казваха, че той е „приятель на всички живи същества“.

Ето какъ стана сприятеляването между кучето и човѣка. Единъ следобѣдъ той седѣше на високия прагъ на своята колиба и четѣше. Изведнажъ чу отчаяно кучешко квичене и следъ малко при него дойде Дамка, която се бѣше окучила преди три недѣли. Кучето захапа обувката на човѣка и като изви главата си къмъ хамбаря, гдето лежахъ кученцата ѝ, задърпа го натакъ. Той стана, Дамка тръгна къмъ хамбаря, като се обръщаше назадъ, скимтѣше и съ очи канѣше човѣка да върви подиръ нея.